

„Mélyre nyúl és darkosan felemel”

interjú a perpētuum zenekarral

Komoly kihívás napjainkban új és egyedi hangzást kialakítani egy zenekarnak, de a perpētuum hibátlanul teljesíti ezt a feladatot. Ha leülnek „főzni” – ahogy ők nevezik a dalírást – rendre olyan végeredményt húznak ki a „sütőből”, amit a jazz, a rock és az elektronika kedvelői is szívesen fogyasztanak. A kvartett a *Fade* című EP és két single megjelentetése után most első nagylemezén dolgozik, amely White Canvas címen hamarosan debütál a nagyközönség előtt.

Sok különböző műfaj keveredik a zenétekben. Milyen irányzatok hatottak rátok, és hogy állt össze a végleges hangzás?

Girincsi Fruzsina: A Zeneakadémia jazz tanszakára jártam, ahol Daniékkal osztálytársak voltunk, és a kezdeti lelkesedésben sokat jammeltünk együtt. Sokszor eljártam a trió próbájukra, ahol néha énekeltem is, ezek voltak a perpētuum első momentumai. Ma már csak ketten maradtunk ebből a felállásból, de mind a négy jelenlegi tag a jazz irányából érkezik, viszont az sosem volt célunk, hogy a mainstream irányt képviseljük. Eleinte ragaszkodtunk a standardek modernebb feldolgozásaihoz, de ahogy egyre több ötletet vittünk be a játékunkba, valódi stíluskavalkáddá váltak a próbák. Mivel szeretünk kísérletezni, az elején experimental art popnak neveztük el a hangzást, amely az új lemez felvétele alatt tovább kristályosodott ki bennünk. A tényleges stílusunk megnevezése végül alternatív popra változott, amelyben az alternatív jelző arra utal, hogy több különböző műfajt is magában foglal. Áron (Sárosi Áron – basszusgitár) 2019 januárjában csatlakozott hozzánk, ekkor még erősebbé vált kísérletező kedvünk. Nem sokkal később érkezett meg Ati (Telek Attila – dobok) a saját kis zenei batyujával, ekkor indultunk el az elkerülhetetlen zenei konszenzus felé. Elhatároztuk, hogy elhagyjuk a feldolgozásokat, és kialakítunk egy olyan repertoárt, amivel meg tudunk tölteni egy másfél órás koncertet. Sokat dolgozunk, próbálunk mindig új utakat keresve, ennek köszönhetően a stílusunk is sokat alakult az elmúlt két évben.

Takács Dániel: Bár nem követtünk semmilyen konkrét tervet, szerettük volna megtalálni azt az irányt, amit a perpētuum képvisel. A mai napig felfedezhető a dalainkban a jazz, a metál, a pszichedelika, a drum'n'bass, az indie, de egységesítettük a hangzást, és most már nem olyan, mintha minden dalt egy másik banda játszana. A lemezünkön hallatszani fog, milyen utat jártunk be.

Milyen zenekarok hatottak rátok leginkább?

Fruzsina: Számomra a Radiohead hatalmas inspiráció. Ők is óriási utat jártak be, ami lekövethető a lemezeiken, hiszen minden felvételük más és más. Szintén közel áll hozzám a Massive Attack, a London Grammar, a Hiatus Kaiyote, és talán az Alt-J.

Dániel: Tegnap behallgattam az egyik nyers felvételünkbe, és számomra is meglepő módon Rammstein-hatást éreztem a gitártémában. Ez természetesen csak egy példa, és talán nem is annyira meglepő, tekintve, hogy a Spotify szerint ezt a zenekart hallgattam a legtöbbit 2020-ban. A második helyen egyébként John Coltrane szerepelt. A zene evolúcióját tekintve egyértelmű, hogy minden zenészre hatalmas hatással van minden, amit hall és hallgat.

Hogy néz ki nálatok az alkotói folyamat?

Fruzi: Mi ezt „főzésnek” hívjuk. Az alapanyag általában egy olyan dallam és akkordmenet, amit otthon feléneklek, felzongorázok, és ezt formáljuk tovább a többiekkel. Mindenki hozzátesz valamit a saját ötletéből, és gyakran teljesen más végeredmény születik, mint ahogy elindult az egész. Volt, hogy egy lány, melankolikus dalkezdeményből, tombolós dalt csináltunk, és fordítva is. Néha az is előfordul, hogy jammelésből születik egy-egy jó ötlet, így alakult ki például a lemez *Outro*-ja is. Semmi sem fix az akkordmeneteimből, nálunk mindenki szabad kezet kap, és beleteheti önmagát a készülő dalba, talán ezért tudunk egységesen beletenni rengeteg stílust a zenénkbe.

Meséljetek kicsit a készülő nagylemezről!

Fruzi: 2020 szeptemberében a Szimpla Lemming program keretein belül egy „repertoár-búcsúztató” koncertet adtunk, mert úgy gondoltuk egy korszak lezárult, és rengeteg még ki nem dolgozott dal lappang bennünk, ezért elhatároztuk, teljesen új anyaggal, még koherensebb hangzással rukkolunk elő. Az új lemezen még mindig szerepet játszik az experimentális vonal, de már sokkal letisztultabb, konkrétabb, és nagyon ügyeltünk arra, hogy a zene teljes mértékben harmóniában legyen a szövegek mondanivalójával. Az *Outrón* kívül minden dalt sávonként vettünk fel,

Dani: Ez a lemez sok kis sztorit mesél el, amelyek szövegeit a saját életünk inspirálta. Van benne valami nagyon mélyre nyúló, és valami darkosan felemelő. A gyomrodba markol, de aztán el is enged. Ha valakit megszólít, azt teljesen magával ragadja

Fruzi: Nem csak szélsőségesen boldog vagy szomorú dalokat írtunk. A lemezen velünk együtt utazik és elmerül a hallgató. Olyan ez a folyamatos hullámzás, mint az élet maga. A dalok során felidézünk olyan pillanatokat és érzelmeket, amihez mindannyian tudunk kapcsolódni más - más szinten: milyen a felhőtlen gyerekkor, a harag, vagy a féktelen boldogság érzése. A White Canvas egy közös utazás élményeink és emlékeink világában, amihez mindenki másképp viszonyul, hiszen különbözőek vagyunk, de mégis ugyanolyanok.

Hogy hatott rátok a covid helyzet? A tavalyi év folyamán is sok dalt írtatok.

Fruzi: Amikor elrendelték az első karantént, először örültem, hogy végre lesz időm dalokat írni, de mégsem jött az inspiráció, májusig szinte hozzá sem értem a zongorához az online óráimon kívül. Aztán egyszer csak jött egy katt, és megszületett az *Oh Silence*, amit a vírushelyzet, a karantén, az egy szobában ücsörgés inspirált. Arról szól, hogy ne hagyjuk el magunkat és egymást, ne engedjük el a reményt, akkor is, amikor nem látjuk a kiutat, nagyon nagy részben a mi döntéseinken múlik, hogyan alakul a sorsunk. A dal megírása után, mintha valami feloldódott volna bennem, úgy látszik az elmúlt fél év csendje alatt rengeteg ötlet halmozódott fel bennem, sorra jöttek az újabb és újabb dalok, amik közül nem mindegyik került fel a lemezre, valami még a fiókban csücsül és várja, hogy egyszer valamikor újra el kezdjek velük dolgozni és bemutassam a srácoknak.

Fruzi, a legtöbb dalt angolul írod, de a lemezre két magyar szöveg is felkerült. Ez egyszeri alkalom volt, vagy szeretnél a jövőben több magyar számot írni?

Fruzi: Alapvetően könnyebben írok és énekelek angolul, és amellet, hogy sok szövegnek jobban áll ez a nyelv, a hangszínem is egészen más így, mint magyarul. Erőltetni semmiképp sem szeretném magyar nyelvű szövegírást, ugyanis előfordult már korábban, hogy az elsőre angolul megírt dalt egy hónap után lefordítottam magyarra, mert kellett egy magyar nyelvű dal egy versenyhez, és mi nagyon szerettük volna ezt a dalt ott bemutatni. Sajnos rosszul sült el a dolog, érződött a szövegen, hogy nem magyarul született meg. Ettől függetlenül nem zárkózom el a saját anyanyelvem való énekléstől, sőt nagyon is szeretnék még több magyar szöveget írni így, ezért igyekszem az összes apró magyar szövegfoszlányaimat papírra vetni és foglalkozni velük, mert úgy érzem, egyre bátrabb vagyok a saját anyanyelvemen is megnyílni a hallgatóságunknak. Gyakran mondják, hogy a magyar piacon magyar nyelvű dallal lehet leginkább érvényesülni, de szerintem a közönség is érzi, ha valami nem szívből jön. Nem akarom kényelmetlenül érezni magam ilyen elvárások miatt, ezért olyan nyelven énekelek, ami a dal születésekor megfogant bennem. Ám nem mindegyik dalnak írtam én a szövegét a lemezen. A *Foolish* Dani érdeme, és remélem, hogy a jövőben még sok dalszöveget köszönhet majd neki a zenekar.

Sok díjat bezsebeltetek már, mi volt az eddigi legnagyobb elismerés számotokra?

Dani: Mindegyik díjnak nagyon örülünk, amit eddig kaptunk, nehéz kiemelni csak egyet. Hatalmas élmény volt a 2020-as MüPa Jazz Showcase keretein belül fellépni, és ott elnyerni a közönségdíjat, és imádtuk a Szimpla Lemming Program által kapott sok szeretetet, támogatást és a közösséget, amibe kerültünk. Ezekon kívül nagyon emlékezetes pillanat volt, amikor megnyertük a 2019-es Budafoki Pincejázat Tehetségkutatóját, mert ez volt az első verseny, ahol bármit is nyertünk. De talán a legnagyobb elismerés a Babel Laureate Jazz-World verseny volt, és elképesztően boldogok voltunk, amikor kiderült, hogy megnyertük. Őszintén szólva nem gondoltuk, hogy van esélyünk, hiszen már nem klasszikus értelemben vett jazzt játszunk. Így jött a lehetőség, hogy turnézzunk Hollandiában és felvegyük a lemezt – ezek 180 fokos fordulatot hoztak a zenekar életében. Sokat köszönhetünk a Babel szervezésnek.

Fruzi: Szerintem sokszor azért gondoltuk úgy, hogy nincs esélyünk jazz versenyeken, mert valamelyest más jelent a jazz itthon és külföldön. Míg Magyarországon elsősorban a mainstreamebb irányt képviselő zenekarokat sorolják jazznek, külföldön simán rámondják poposabb dalokat előadókra is, és megjelenhetnek nemzetközi jazz fesztiválokon. Ott van például Tom Misch, Hiatus Kaiyote, Anomalie, The Free Nationals. Ma már összemosódnak a stílusok, rengeteg olyan zenekart hallani, akiknek sokkal kevésbé körülhatárolható a műfajuk.

Hogy mutatjátok be a lemezt?

A lemezbemutató pontos helyszíne és időpontja még szervezés alatt van. Szeretnénk Budapesten és a nyári fesztiválokon is bemutatni, de sajnos még nagyon képlékeny a vírushelyzet ahhoz, hogy tervezni tudjunk. De nem hagyjuk tartalom nélkül a közönséget, tavasszal sok mindennel készülünk az új dalok bemutatásával kapcsolatban.